

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoCsp/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121467941
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121467941.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, P.O.BOX 205, proti žalovanej: R. L., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XXR., V., zastúpená: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom v Prešove, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 27.207,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV, č.k. B5-6Csp/208/2021-210, zo dňa 24.10.2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV, č.k. B5-6Csp/208/2021-210, zo dňa 24.10.2023, m e n í tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a.

II. Žalovaná m á n á r o k na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 24.10.2023, č.k. B5-6Csp/208/2021-210 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 24.436,64 eur, a súčasne úrok vo výške 9.516,97 eur, úrok z omeškania vo výške 19,01 eur a sumu vo výške 2.252,61 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.902,43 eur od 14.08.2021 do 14.09.2021, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 26.842,43 eur od 15.09.2021 do 16.11.2021, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 26.461,73 eur od 17.11.2021 do 14.12.2021, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 26.093,57 eur od 15.12.2021 do 14.01.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 25.707,06 eur od 15.01.2021 do 11.02.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 25.322,49 eur od 12.02.2022 do 14.03.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 25.166,59 eur od 15.03.2022 do 11.04.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 25.012,85 eur od 12.04.2022 do 16.05.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 24.852,75 eur od 17.05.2022 do 13.06.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 24.616,29 eur od 14.06.2022 do 13.07.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 24.506,83 eur od 14.07.2022 do 18.08.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 24.382,99 eur od 19.08.2022 do 21.09.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 24.256,39 eur od 22.09.2022 do 10.10.2022, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 24.131,53 eur od 11.10.2022 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V druhom výroku súd prvej inštancie vo zvyšku konanie zastavil. Zároveň žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti napadnutého rozsudku, a to samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 27.207,54 eur, úrok

vo výške 9.516,97 eur, úrok z omeškania vo výške 19,01 eur a 2.252,61 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.902,43 eur odo dňa 14.08.2021 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 53,97 eur, ako aj náhradu trov konania. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 18.04.2018 uzatvorili žalobca v právnom postavení veriteľa a žalovaná v právnom postavení dlžníka zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1818966859, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery, pričom všetky súčasti zmluvy sú uložené v registri OpP vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod číslom 1OpP/78/2017. Žalovaná svojím podpisom na zmluve potvrdila, že sa s týmito dokumentmi oboznámila a súhlasí s ich obsahom. S účinnosťou od 03.07.2021 došlo k zmene obchodného mena žalobcu z pôvodného "P. V., R..F.." na nové "XXX.V., R.. F.". Na základe zmluvy poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky v sume 29.700,- eur. Žalovaná sa v zmysle zmluvy zaviazala vrátiť žalobcovi istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov. Žalovaná neplnila úver riadne a včas. V dôsledku omeškania žalovanej s plnením úveru, žalobca v zmysle ustanovenia § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornil žalovanú na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a nakoľko žalovaná na upozornenie nereagovala, vyhlásil žalobca dňa 23.12.2019 úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná dlžnú sumu z úveru uhradila čiastočne dňa 15.06.2020 sumu vo výške 60,- eur, dňa 14.07.2020 sumu vo výške 60,- eur, dňa 19.08.2020 sumu vo výške 60,- eur, dňa 17.09.2020 sumu vo výške 60,- eur, dňa 14.10.2020 sumu vo výške 60,- eur, dňa 16.12.2020 sumu vo výške 60,- eur, dňa 13.01.2021 sumu vo výške 60,- eur, dňa 15.02.2021 sumu vo výške 60,- eur, dňa 12.03.2021 sumu vo výške 60,- eur, dňa 13.04.2021 sumu vo výške 60,- eur, dňa 17.05.2021 sumu vo výške 60,- eur, dňa 16.06.2021 sumu vo výške 60,- eur, dňa 15.07.2021 sumu vo výške 60,- eur, dňa 13.08.2021 sumu vo výške 60,- eur. Jednotlivé splátky žalovanej do zosplatenia úveru sú uvedené v aktuálnom stave úveru, v časti „zaplatené splátky“, vyhotovenom z bankového informačného systému žalobcu, ktorý je vedený v súlade s ustanovením § 40 ods. 8 a 9 zákona č. 486/2001 Z.z. o bankách v platnom znení. Žalobca pred podaním žaloby prostredníctvom právneho zástupcu opätovne vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Žalovaná však žiadnu ďalšiu splátku úveru neuhradila. Žalobca si v súdnom konaní uplatňuje voči žalovanej aj zákonné úroky z omeškania, a to v súlade s ustanovením § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., v zmysle ktorého je výška úrokov z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V nadväznosti na to je výška úroku z omeškania určená vo výške 5 %. V súlade so zmluvnými dokumentami vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť za poskytnutý úver žalobcovi aj úroky. V zmluve bola dojednaná úroková sadzba vo výške 8,50 % ročne. V súlade s obchodnými podmienkami je žalobca v prípade, ak sa úver stane predčasne splatným, oprávnený ďalej úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v zmluve. V súvislosti s úročením nesplatených istín úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca poukázal aj na a) uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020, sp.zn. 8Cdo/125/2018 zo dňa 18.06.2020. Žalobca prostredníctvom amortizovaného výpisu preukazuje, že za riadneho plnenia povinností by žalovaná zaplatila úroky z istiny v súhrnnej výške 11.413,92 eur. Žalobca prepisom z listiny "aktuálny stav úveru" preukazuje aj súhrnnú výšku platieb započítaných na úroky, t.j. 1.896,95 eur. Platby vykonané žalovaným po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa započítavajú prednostne na istinu. Žalobcovi tak vzniká nárok na úroky z istiny vo výške 9.516,97 eur ako rozdiel medzi súhrnnou výškou úrokov, ktoré by žalovaná zaplatila pri riadnom plnení a už zaplatenými úrokmi. Podľa žalobcu na základe vyššie uvedených skutočností je žalovaná povinná zaplatiť mu nasledovné dlžné sumy: a) istinu vo výške 2.6902,43 eur b) vyčíslený zmluvný úrok z istiny vo výške 9.516,97 eur c) vyčíslený zákonný úrok z omeškania vo výške 19,01 eur (ide o úrok z omeškania od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) d) vyčíslený zákonný úrok z omeškania vo výške 2.252,61 eur (ide o vyčíslený úrok z omeškania od momentu zosplatenia úveru do vykonania poslednej úhrady žalovanej) e) zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.6902,43 eur od 14.08.2021 do zaplatenia f) poplatky vo výške 305,11 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že formulár neobsahuje samostatnú položku na uvedenie sumy vyčíslených poplatkov, položka „istina“ v časti D) „uplatňovaný peňažný nárok“ formulára obsahuje súčet 1) dlžnej istiny vo výške 2.6902,43 eur, 2) poplatkov vo výške 305,11 eur. Žaloba (návrh na vydanie platobného rozkazu) spolu s prílohami a výzvou, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť vyjadriť sa k žalobe a jej prílohám, bola žalovanej doručovaná dňa 15.12.2021. Žalovaná sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne nevyjadrila a v konaní zostala pasívna. Po doručení predvolania na pojednávanie žalovaná podaním zo dňa 24.10.2022 súdu prvej inštancie oznámila, aby súd rozhodol v jej neprítomnosti nakoľko má plánovanú kontrolu u lekárky a uviedla, že dlh voči žalobcovi neuznáva a predmetnú zmluvu postúpila

na MS SR na Komisiu pre posudzovanie podmienok spotrebiteľských zmlúv. Žalovaná však neuviedla konkrétne dôvody neuznania záväzku vyplývajúceho jej z predmetnej úverovej zmluvy.

3. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 6Csp 208/2021-105 zo dňa 02.12.2022 pripustil, aby na miesto pôvodného žalobcu 365.bank, a.s., IČO 31 340 890 vstúpil do konania Intrum Slovakia s.r.o., IČO 35 831 154, pričom voči tomuto uzneseniu, podaním zo dňa 03.03.2023, vzniesol právny zástupca žalovanej námietku aktívnej legitímácie žalobcu v spojení s uznesením č.k. 6Csp 208/2021-105 zo dňa 02.12.2022, nakoľko sa podľa názoru právneho zástupcu žalovanej, jedná o neplatné postúpenie pohľadávky, keďže pôvodný žalobca ako veriteľ nekonal s odbornou spôsobilosťou, a to s poukazom na skutočnosť, že nebolo preukázané splnenie podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda výzva právneho predchodcu žalobcu zo dňa 25.11.2019 (oznámenie o zosplatnení) nespĺňala obsahové náležitosti upozornenia podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Preto je, podľa názoru právneho zástupcu žalovanej, uvedené zosplatnenie pre rozpor so zákonom neplatné, a to podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka a z toho dôvodu ani nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch, ďalej podľa § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1 uvedeného zákona a podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 a ods. 6, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, a vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že právny predchodca žalobcu a žalovaná medzi sebou uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere - Y. P. č. 1818966859 dňa 18.04.2018, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal žalovanej poskytnúť spotrebiteľský úver vo výške 29.700,- eur a žalovaná sa zaviazala úver splatiť v 96 pravidelných mesačných splátkach vo výške 463,92 eur. Fixná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 8,5 % ročne, RPMN bola dohodnutá vo výške 11,4 %, odplata za poskytnutie úveru bola dohodnutá vo výške 9,94 % ročne a najvyššia prípustná hodnota odplaty vo výške 17,5 % ročne. Žalovaná sa tak zaviazala zaplatiť celkovú sumu úveru vo výške 44.535,36 eur. Termín konečnej splatnosti bol 25.04.2026, splatnosť prvej splátky bola dňa 25.05.2018. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaná neplnila svoje povinnosti uhrádzať splátky úveru riadne a včas, právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na splatenie dlžnej časti úveru výzvou zo dňa 25.11.2019, pričom v uvedenom čase dlžná suma pozostávala z omeškanej splátky vo výške 1.878,03 eur a poplatkov vo výške 27,- eur, poistné 269,11 eur teda spolu v sume 2.174,14 eur. Zároveň právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú, že ak dlžnú sumu v lehote 15 dní od doručenia výzvy neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Vzhľadom k tomu, že žalovaná dlžnú sumu neuhradila, právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 23.12.2019, oznámil žalovanej, že banka vyhlásila úver za predčasne splatný ku dňu 23.12.2019, pričom dlžná suma celkovo predstavuje sumu 30.211,39 eur a pozostáva z dlžnej istiny vo výške 27.742,43 eur, úroku vo výške 2.163,85 eur a poplatkov za upomienky vo výške 36,- eur, poistné 269,11 eur.

5. Vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, pričom v konaní nebolo sporné, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu, ktorý do zmluvného vzťahu vstupoval v rámci výkonu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti (dodávateľ), predmetom činnosti ktorého je poskytovanie úverov a žalovaná do tohto zmluvného vzťahu nevstupovala v rámci výkonu svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti (spotrebiteľ). Súd prvej inštancie pritom postupoval výkladom zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, t.j. zmluva o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička je nesporne zmluvou o spotrebiteľskom úvere tak, ako ju má na zreteli citovaný zákon. Súd prvej inštancie pritom zohľadnil obsah uzatvorenej zmluvy, povahu účastníkov zmluvného vzťahu, výšky úveru a práv a povinností jednotlivých strán.

6. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu si splnil povinnosti, ktoré mu z uzavretej zmluvy vyplývali, a to najmä, že poskytol žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 29.700,- eur, avšak žalovaná v rozpore so zmluvou neplnila svoje povinnosti, a teda neuhrádzala splátky úveru riadne a včas. Žalobca si uplatnil voči žalovanej po čiastočnom späťvzati dlžnú sumu vo výške 24.436,64 eur, úrok vo výške 9.516,97 eur, úrok z omeškania vo výške 19,01 eur a 2.252,61 eur (úrok z omeškania od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) a zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % ročne. Vzhľadom k tomu, že žalovaná sa k žalobe žalobcu vyjadrila len v tom rozsahu, že nárok žalobcu neuznáva a

bližšie nespresnila a neuviedla dôvody neuznania záväzku, súd prvej inštancie nemal skutkové tvrdenia žalobcu za sporné.

7. Pokiaľ ide o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu v súlade so zákonom využil toto svoje právo a celý úver v dôsledku porušenia povinnosti žalovanej splácať úver riadne a včas predčasne zosplatnil. Právny predchodca žalobcu v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka vyzval žalovanú listom z 25.11.2019 na úhradu dlžných splátok, s ktorými bola žalovaná v omeškaní viac ako 3 mesiace a zároveň ju upozornil na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru. Výzvu žalobca doručoval v súlade s čl. 3.2.1 a 4.3.4. všeobecných obchodných podmienok a následne 23.12.2019 pristúpil k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, o čom informoval žalovanú. Žalobca preukázal, že právny predchodca žalobcu žalovanej predmetnú výzvu doručoval hárkami a doručenkami. S poukazom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami a obchodnými podmienkami, ktoré sú v súlade so zákonnou právnou normou. Podporne k otázke doručenia neprevzatých zásielok poukázal na právny názor formulovaný v uznesení NS SR sp.zn. 5 Cdo 129/2010 zo dňa 28.01.2011, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov Slovenskej republiky, pod č. R 27/2011, podľa ktorého kategorickú požiadavku o faktickom doručení právneho úkonu (t.j. jej prevzatie adresátom) nemožno považovať za správnu; bez ďalšieho by takýto výklad viedol k neudržateľnému stavu, kedy by aj bezdôvodné (svojvoľné) odopretie prijatia (prevzatia) právneho úkonu znemožňovalo výkon práva odosielateľom. Situáciu je preto potrebné posudzovať objektívne, ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Ak je daná adresátovi objektívna (reálna) možnosť na základe oznámenia pošty prevziať si uloženú zásielku obsahujúcu právny úkon nastávajú hmotnoprávne účinky tohto právneho úkonu v okamihu, kedy adresát aj napriek uloženiu zásielky nevyužil objektívnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom. Súd prvej inštancie mal za to, že tvrdenia a námietky žalovanej sa nezakladajú na vykonanom dokazovaní. Žalobca preukázal, že jeho právny predchodca výzvu pred zosplatnením doručil žalovanej na adresu uvedenú v úverovej zmluve „G. XX, V., XXX XX“, t.j. do jej dispozičnej sféry, kedy žalovaná mala objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom doručovaných zásielok, tieto si však nepreberala, čo preukazuje záznam z vrátených zásielok. Zásielka sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej, a teda bez ďalšieho platí, že zásielka bola doručená do miesta, kde sa žalovaná obvykle zdržiava. Žalobca preukázal, že jeho právny predchodca doručil žalovanej oznámenie o postúpení pohľadávky, aj keď v konečnom dôsledku toto oznámenie na platnosť postúpenia nemá žiaden dopad. Predčasnú splatnosť peňažného záväzku môže veriteľ za podmienok stanovených v § 53 ods. 9 OZ vyvolať jednostranným právnym úkonom. Tento právny úkon musí spĺňať dve kumulatívne podmienky - prvou je, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Druhou podmienkou je, že pred zosplatnením pohľadávky má povinnosť upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na výkon tohto práva. V prejednávanej spore bolo potrebné posúdiť otázku, či došlo k platnému zosplatneniu, lebo od tejto skutočnosti možno dospieť k záveru, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Jedine za predpokladu platného zosplatnenia mohol právny predchodca žalobcu platne postúpiť na žalobcu žalovanú pohľadávku. Ako už súd prvej inštancie uviedol, podstata zosplatnenia spočíva na dvoch základných premisách uvedených v § 53 ods. 9 OZ. Právo zosplatniť úver môže veriteľ použiť vždy len najneskôr do dňa splnenia zákonných podmienok pre zosplatnenie úveru vo vzťahu k ďalšej úverovej splátke, k čomu dochádza nielen splatnosťou ďalšej splátky, ale zároveň uplynutím troch mesiacov od jej splatnosti. Zároveň platí, že pred samotným zosplatnením úveru musí veriteľ upozorniť spotrebiteľa na možnosť zosplatnenia úveru, a to aspoň 15 dní pred samotným zosplatnením úveru. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že v praxi toto upozornenie banky nazývajú ako „Posledná výzva pred zosplatnením úveru“ (ako tomu bola aj v prejednávanej veci). Ak teda spotrebiteľ neuhradí splátku, s ktorej úhradou je v omeškaní, ani do 15 dní odkedy bol na možnosť zosplatnenia úveru veriteľom upozornený (a zároveň sú splnené ostatné vyššie uvedené podmienky), môže veriteľ pristúpiť k zosplatneniu úveru. To, že k zosplatneniu úveru došlo, však veriteľ musí spotrebiteľovi oznámiť. V oznámení o zosplatnení úveru veriteľ spravidla aj vyčíslil dlh spotrebiteľa - sumu, ktorú je dlžník povinný veriteľovi zaplatiť a stanoví aj lehotu na plnenie. Z uvedeného vyplýva, že je zákonom stanovená povinnosť upozorniť spotrebiteľa na dlh, vyzvať ho, v lehote nie kratšej ako 15 dní, na zaplatenie dlhu a upozorniť na výkon práva veriteľa, ak nedôjde k úhrade dlhu, na možnosť zosplatnenia zvyšku úveru (pôžičky). Právny predchodca žalobcu uvedené povinnosti musel splniť pred zosplatnením a ich splnenie musel preukázať. Pre spotrebiteľské vzťahy

platí, že veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Súd prvej inštancie poukázal na to, že aj Najvyšší súd SR zastáva názor, že veriteľ sa na súde môže po prvý raz domáhať svojho práva z mimoriadne zosplatneného úveru prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatnenie). Práve tento deň je najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), čo v danom kontexte znamená, že tento deň je aj začiatkom premlčacej doby práva požadovať splnenie celého dlhu, čím sa naplní i zámer zákonodarcu, aby premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nezávisela od vôle veriteľa (§ 103 Občianskeho zákonníka). V ďalšom súde uvádza, že žalovaný v odvolaní namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, keďže veriteľ neuviedol, pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky splatnej určitého dňa vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, a preto je potrebné skúmať, či je tento právny úkon dostatočne určitý a platný. K tomu odvolací súd uviedol, že Občiansky zákonník nestanovil ako podmienku platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu podmienku uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu.

8. Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v celom rozsahu a žalobcovi vznikol nárok na vrátenie nesplatených častí úveru spolu s príslušenstvom, ktoré tvorí zákonný úrok, ktorý súd tak, ako bol žalobcom vyčíslený, aj priznal. Je nepochybné, že žalobcovi okrem nároku na vrátenie dlžnej istiny vznikol nárok aj na zmluvný úrok z úveru, a to aj napriek tomu, že prišlo k predčasnej splatnosti úveru. Nárok veriteľov na zmluvné úroky v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bol predmetom rozhodovania aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý okrem iných aj v rozhodnutiach, na ktoré poukázal sám žalobca v žalobe (sp.zn. 5Cdo/42/2020 z 16. júna 2020 a sp.zn. 8Cdo/125/2018 z 18. júna 2020), zaujal jednoznačné stanovisko, že žalobca (veriteľ) má súčasne nárok na zmluvné úroky, ako aj úroky z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie preto nevzhladol žiadne dôvody, pre ktoré by sa mal od uvedených rozhodnutí odchyliť, a vyhovel žalobe žalobcu aj v uvedenej časti.

9. Keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania, priznal súd žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.902,43 eur od 14.08.2021 do 14.09.2021, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 26.842,43 eur od 15.09.2021 do 16.11.2021, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 26.461,73 eur od 17.11.2021 do 14.12.2021, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 26.093,57 eur od 15.12.2021 do 14.01.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 25.707,06 eur od 15.01.2021 do 11.02.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 25.322,49 eur od 12.02.2022 do 14.03.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 25.166,59 eur od 15.03.2022 do 11.04.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 25.012,85 eur od 12.04.2022 do 16.05.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 24.852,75 eur od 17.05.2022 do 13.06.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 24.616,29 eur od 14.06.2022 do 13.07.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 24.506,83 eur od 14.07.2022 do 18.08.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 24.382,99 eur od 19.08.2022 do 21.09.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 24.256,39 eur od 22.09.2022 do 10.10.2022, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 24.131,53 eur od 11.10.2022 do zaplatenia. Súd prvej inštancie o výške úrokov z omeškania rozhodol podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu, pričom základná úroková sadzba európskej centrálnej banky bola 0 %. Tieto by bola žalovaná povinná spolu s istinou a ostatným priznaným príslušenstvom zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

10. Žalovaná prostredníctvom jej právneho zástupcu podala voči rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie a to v rozsahu výrokov I. a III., ktoré odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a § 365

ods. 1 písm. f) CSP t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolateľka uviedla, že predmetom konania je údajný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 27.207,54 eur s prislúšenstvom (pozn. v priebehu konania bol návrh vzatý v časti späť). Pôvodný žalobca - spoločnosť P. V., R..F.. (v súčasnosti XXX.V., R.. F..) svoj návrh odôvodnil tým, že medzi ním ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 18.04.2018 uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1818966859, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery. Na základe zmluvy mal pôvodný veriteľ poskytnúť žalovanej peňažné prostriedky v sume 29.700,- eur a žalovaná sa mala v zmysle zmluvy zaviazat' vrátiť pôvodnému veriteľovi istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov. Pôvodný veriteľ namietal, že žalovaná neplnila úver riadne a včas, a preto údajne v zmysle ustanovenia § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 OZ tento upozornil žalovanú na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, a nakoľko žalovaná na upozornenie nereagovala, vyhlásil údajne dňa 23.12.2019 úver za predčasne splatný. Právny zástupca žalovanej namietal, že predpokladom platného zosplatnenia spotrebiteľského úveru a vzniku nároku veriteľa na riadne úroky je, aby veriteľ splnil svoje povinnosti podľa § 7 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov týkajúcich sa skúmania bonity klienta a poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C 449/2013 a namietal, že ide o neobjasnený stav a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 24/2019 zo dňa 09.06.2020 a stav non liquet. V priebehu konania pôvodný žalobca podal návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu a súd prvej inštancie jeho návrhu uznesením č.k. 6Csp/208/2021-105 zo dňa 02.12.2022 vyhovel. Žalovaná vzniesla v konaní námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu nesplnenia podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a ust. § 565 OZ. Poukázala pritom na ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a skutočnosť, že termín konečnej splatnosti úveru ešte nenastal. Žalovaná namietala, že upozornenie - výzva zo dňa 25.11.2019 nespĺňa obsahové náležitosti upozornenia podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, z tejto výzvy nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou zmluvy bola žalovaná v omeškaní, a ktorú konkrétnu splátku pôvodný veriteľ požadoval od žalovanej ako spotrebiteľa zaplatiť tak, aby predišiel vyhláseniu predčasnej splatnosti. Rovnako žalovaná namietala, že tento právny úkon jej nebol doručený. Žalovaná poukázala na to, že bola pôvodným veriteľom vyzvaná listom zo dňa 25.11.2019 na úhradu čiastky 2.174,14 eur, hoci v zmluve bola dohodnutá výška mesačnej splátky 463,92 eur s poisťným, resp. 428,28 eur bez poisťného, a teda takýto právny úkon je vykonaný v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ a je teda neplatný. Z tohto dôvodu ani nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného žalobcu na spol. Intrum Slovakia s.r.o. a odkázala na rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 07.09.2021 sp.zn. 6Csp/39/2021 a rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 23.03.2022 č.k. 7CoCsp/1/2022-222. Žalovaná v rámci podaného odvolania ďalej uviedla, že súd prvej inštancie na vec vôbec neaplikoval ust. § 7 a ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a právne nevyriešil otázku toho, či a ako pôvodný veriteľ konal alebo nekonal s odbornou starostlivosťou, a teda či a ako posudzoval bonitu spotrebiteľa. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP „Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie.“ Ďalej žalovaná odmieta záver súdu prvej inštancie, že „žalovaná sa k žalobe žalobcu vyjadrila len v tom rozsahu, že nárok žalobcu neuznáva a bližšie nespresnila a neuviedla dôvody neuznania záväzku a súd prvej inštancie nemal skutkové tvrdenia žalobcu za sporné.“ Žalovaná uviedla konkrétne skutočnosti, pre ktoré nárok neuznáva, o.i. už označené ustanovenia pojednávajúce o povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a tiež pre nesplnenie zákonných podmienok pre platné zosplatnenie a tým aj postúpenie pohľadávky. Je zrejmé, že tento záver súdu nemá oporu v obsahu spisu a je celkom svojvoľný a nepodložený. Rovnako namieta a popiera záver súdu prvej inštancie o tom, že v tomto prípade došlo k platnému zosplatneniu úveru a následne k platnému postúpeniu pohľadávky. Trvá na tom, že list zo dňa 25.11.2019 nie je možné považovať za kvalifikovanú výzvu podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalovaná v rámci svojho odvolania zdôraznila, že z právneho úkonu zo dňa 25.11.2019 expressis verbis vyplýva, že: „V zmysle ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení Vás upozorňujeme, že ku dňu 25.11.2019 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 2.174,14 EUR, pozostávajúcej z omeškanej splátky vo výške 1.878,03 EUR, poplatkov vo výške 27.00 EUR a poisťné 269.11 EUR. Vyzývame vás preto na zaplatenie vyššie uvedenej sumy na úverový účet číslo XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, v tvare IBAN F. XXXX XXXX XXXX XXXX v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. V prípade, ak nedôjde k úhrade vyššie uvedenej dlžnej sumy záväzku, banka je oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným a žiadať od Vás resp. spoludlžníkov úhradu celej úverovej pohľadávky.“ Žalovaná uviedla, že súd prvej inštancie síce na jednej strane opakovane konštatuje, že k zosplatneniu úveru veriteľ môže pristúpiť až

potom, čo dlžník napriek výzve veriteľa v poskytnutej lehote najmenej 15 dní neuhradí splátku (jednu, konkrétnu), s ktorou je v omeškaní po dobu 3 mesiacov, aby vzápätí nesprávne považoval za platný a súladný so zákonom úkon, ktorým veriteľ požadoval od spotrebiteľa úhradu kumulatívnej sumy (teda sumy ďaleko prevyšujúcej jednu splátku), aby tak predišiel vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaná zdôraznila, že pôvodný žalobca vyzval žalovanú listom zo dňa 25.11.2019 na úhradu čiastky 2.174,14 eur, hoci v zmluve bola dohodnutá výška mesačnej splátky 463,92 eur s poistným, resp. 428,28 eur bez poistného, a teda takýto právny úkon je celkom zjavne v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ a je teda neplatný. Je zrejmé, že súd prvej inštancie si sám protirečí a zároveň, že jeho záver o tom, že list zo dňa 25.11.2019 je v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ je nesprávny a v rozpore s platnou právnou úpravou. Pôvodný veriteľ zjavne podmieňoval právo spotrebiteľa predísť negatívnym následkom zosplatnenia iba tým, že zaplatí kumulatívne sumu vo výške 2.174,14 eur, ktorá v sebe obsahovala aj staršie neuhradené splátky (minimálne 4 mesačné splátky s poistením a minimálne 5 mesačných splátok bez poistenia), pre nezaplatenie ktorých ale zaniklo právo pôvodného veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť podľa ust. § 565 OZ (porovnaj poslednú vetu ust. § 565 OZ, v zmysle ktorej: „Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“). Spotrebiteľ nemal povinnosť úhrady týchto starších splátok na to, aby sa vyhol negatívnym dôsledkom zosplatnenia, ako nesprávne, zavádzajúco a v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ informoval pôvodný veriteľ. Zároveň, veriteľ podmieňoval právo vyhlásiť predčasnú splatnosť aj zaplatením neznámych poplatkov vo výške 27,00 eur, čo je tiež v zjavnom rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ. Zároveň, veriteľ podmieňoval právo vyhlásiť predčasnú splatnosť aj zaplatením poistného vo výške 269,11 eur, čo je tiež v zjavnom rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ. Taktiež nie je žalovanej zrejmé, čo mal súd na mysli, keď skonštatoval: „Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že v praxi toto upozornenie banky nazývajú ako „Posledná výzva pred zosplatnením úveru“ (ako tomu bolo aj v prejednávanej veci).“ Súd prvej inštancie nijako bližšie nešpecifikoval, z akej rozhodovacej činnosti je súdu známa táto skutočnosť, tento záver je nepreskúmateľný a navyše aj odporuje vykonanému dokazovaniu, keďže v tomto prípade výzvou predchádzajúcou zosplatneniu má byť list zo dňa 25.11.2019 označený ako upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru. Žalovanej táto súdna prax nebola a nie je známa. Žalovaná v rámci podaného odvolania taktiež namietla nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne zistený skutkový stav ohľadom splnenia podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a ust. § 565 OZ aj vo vzťahu k doručeniu výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a zachovaniu zákonnej 15- dňovej lehoty, ktorú aj sám súd prvej inštancie označil ako jednu z nutných kumulatívnych podmienok pre platné zosplatnenie spotrebiteľského úveru. Výzvou podľa ust. § 53 ods. 9 OZ má byť list zo dňa 25.11.2019. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že tento bol žalovanej odoslaný dňa 26.11.2019 ako zásielka s podacím číslom E., ktorá nebola prevzatá v odbernej lehote a bola vrátená späť odosielateľovi. Podľa služby sledovania zásielok F. P. R..F.. (z ktorej vychádzal aj súd prvej inštancie), bola zásielka vrátená pôvodnému žalobcovi dňa 23.12.2019. Súd prvej inštancie v ods. 33 rozsudku uviedol: „Výzvu žalobca doručoval v súlade s čl. 3.2.1 a 4.3.4. všeobecných obchodných podmienok a následne dňa 23.12.2019 pristúpil k vyhláseniu úveru za predčasne splatný.“ Podľa bodu 4.3.4 Všeobecných obchodných podmienok: „Ak je korešpondencia zasielaná poštou, považuje sa za doručenie 5. deň po jej odoslaní v rámci Slovenskej republiky a 10. deň v prípade zasielania korešpondencie do zahraničia, ak nie je preukázaný iný dátum doručenia. Ak sa korešpondencia vráti späť do banky z dôvodu jej neprevzatia, za deň doručenia sa považuje deň jej vrátenia do banky. Ak dôjde k odmietnutiu prevzatia korešpondencie, za deň doručenia sa považuje deň odmietnutia jej prevzatia.“ Žalovaná uviedla, že strany si dojednali fikciu doručenia odlišne od zákona. Ako konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 15. decembra 2020 sp.zn. 5 Cdo 36/2020, publikovaný v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2021 pod číslom 4.), strany si môžu platne dojednať fikciu doručenia odlišne od zákona aj v spotrebiteľských vzťahoch, čo sa udialo aj v prejednávanom prípade. S poukazom na uvedené je tak zrejmé, že účinky doručenia listu zo dňa 25.11.2019 v zmysle dojednanej fikcie nastali dňa 23.12.2019, teda v rovnaký deň, ako došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru. Žalovaná namietla, že zo strany pôvodného žalobcu teda nebola zachovaná 15-dňová lehota, a teda aj z tohto dôvodu nemohlo byť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru platné. Keďže k vyhláseniu predčasnej splatnosti nedošlo platne a ku dňu postúpenia pohľadávky nenastal ani termín konečnej splatnosti úveru (25.04.2026), nemohol pôvodný žalobca platne postúpiť svoju (údajnú) pohľadávku na žalobcu, a preto mal súd žalobu zamietnuť. Súd prvej inštancie podľa žalovanej teda na jednej strane v teoretickej rovine správne určil podmienky, ktoré OZ vyžaduje preto, aby mohol veriteľ pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Avšak v rozpore s týmito svojimi závermi skonštatoval, že tieto podmienky boli v tomto prípade splnené, hoci z vykonaného dokazovania a ním priamo označených dôkazov vyplýva zjavný opak. Na základe vyššie uvedeného navrhla, aby odvolací

súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal s nariadením pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku boli splnené zákonné podmienky (bolo potrebné zopakovať dokazovanie) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť (§ 388 CSP) a návrh na začatie konania je potrebné ako nedôvodný zamietnuť.

12. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní na rozdiel od súdu prvej inštancie ustálil, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. V prvom rade odvolací súd zdôrazňuje, preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. (sp.zn. 2Cdo 205/2009). Na základe uvedeného nebolo povinnosťou žalovanej tieto skutočnosti namietat, práve naopak bolo povinnosťou súdu tieto skutočnosti skúmať ex offo. Z obsahu spisu vyplýva, že v priebehu konania podal pôvodný žalobca návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu a súd jeho návrhu uznesením zo dňa 02.12.2022 č.k. 6Csp/208/2021-105 vyhovel a pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu postúpenia predmetnej pohľadávky. S otázkou aktívnej vecnej legitímácie v danom konaní úzko súvisí aj otázka možnosti zosplatnenia celého dlhu a možnosti následného postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch predstavuje normatívnu súčasť ochrany spotrebiteľa a prísnejšiu úpravu režimu postúpenia pohľadávky, než je zakotvená v Občianskom zákonníku, ktorá v záujme ochrany slabšej zmluvnej strany kladie ďalšie podmienky na veriteľa podmieňujúce platnosť postúpenia pohľadávok zo spotrebiteľských úverov na iné subjekty. Skúmanie otázky platnosti postúpenia pohľadávky podľa § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch tak bolo nielenže súčasťou nutného prieskumu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore súdom, ku ktorému musí pristúpiť v každom súdnom konaní, ale zároveň aj prejavom princípov ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v danom záväzkovom vzťahu. Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie ex offo a aj bez námietky pristúpiť k preskúmaniu platnosti postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobcu, a preto neobstoja odôvodnenie súdu prvej inštancie, že žalovaná sa vyjadřila iba všeobecne, že nárok žalobcu neuznáva a bližšie nespresnila a neuviedla dôvody neuznania záväzku, a preto súd prvej inštancie nemal skutkové tvrdenia žalobcu za sporné. Tu odvolací súd zdôrazňuje, že ide o spotrebiteľský vzťah a navyše aj spotrebiteľský úver, kde platí ustanovenie § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov. Zákonodarca to zhrnul tak, že súd sa nebude spoliehať v plnej miere na splnenie si dôkaznej povinnosti spotrebiteľa, ale môže prevziať dôkaznú iniciatívu sám. Na základe uvedeného odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danom prípade nepostupoval v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami, nakoľko riadne nezistil skutkový stav veci a taktiež nesprávne pristúpil k zhodnoteniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom konaní.

13. Odvolací súd v súvislosti s prieskumom aktívnej vecnej legitímácie zdôrazňuje, že podmienky na predčasné zosplatnenie daného úveru v zmysle § 565 OZ neboli splnené z dôvodu, že výzva právneho predchodcu žalobcu podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ (č.l. 14), ktorá predčasnému zosplatneniu daného úveru musela predchádzať, nespĺňala podľa názoru odvolacieho súdu zákonné náležitosti takejto výzvy. Odvolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že účelom právnej úpravy v zmysle § 53 ods. 9 OZ je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár eur) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 OZ. Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil veriteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva“. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte ustanovenia § 565 OZ, podľa ktorého, ak ide o plnenie v splátkach, môže

veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pri nesplnení niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ využiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Z uvedeného je zrejmé, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 OZ je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi reálne sa „dozvedieť“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a „spôsobe“ ako tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky celkového dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť, resp. zakladá, dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní (resp. môže uplatniť) svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Navyše veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň 3 mesiace a súčasne bol dlžník-spotrebiteľ upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie a uplatnenie práva) musí uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní aspoň tri mesiace) potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zaniká. Z uvedeného potom odvolací súd vyvodil, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa § 565 OZ by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. V kontexte s takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru (Občiansky zákonník I. § 1 - 450 - Komentár od Števek M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015, strana 576 a nasl.), ale súčasne aj na konštantnú judikatúru, (viď uznesenie NS SR z 13. februára 2025, sp.zn. 6Cdo/152/2022), ktorá dospela k rovnakému právnemu záveru. Medzičasom občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu na svojom zasadnutí konanom dňa 04. júna 2025 prijalo judikát ako R 21/2025 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, právna veta ktorého znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

14. Na margo vyššie uvedeného odvolací súd dodáva, že zákon prísne stanovuje kritéria, za akých podmienok môže prísť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne; aj keď vymedzenie konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenie práva zosplatniť úver, v upozornení (výzve) na zosplatnenie dlhu neukladá zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 OZ *expressis verbis*, napriek tomu ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy. Požiadavka na také vymedzenie vyplýva z účelu predmetného upozornenia (výzvy), ktorým je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou splátkou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie, s ktorou splátkou veriteľ zvažuje uplatnenie práva predčasne zosplatniť úver/dlh. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu podaním do dňa 25.11.2019 označeným ako: „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ oznámil žalovanej, že ku dňu 25.11.2019 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 2.174,14 eur, pozostávajúcej z omeškanej splátky vo výške 1.878,03 eur, poplatkov vo výške 27,- eur a poistné 269,11 eur. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovaná mala každú splátku určenú vo výške 463,92 eur (bez poistenia), a preto výška splátky určená právnym predchodcom žalobcu vo výške 1.878,03 eur a navyše bez určenia jej splatnosti nemá žiadne opodstatnenie. Inak povedané, z konštrukcie tejto výzvy mal odvolací súd za preukázané, že táto neobsahuje identifikáciu konkrétnej splátky, s ktorou je žalovaná ako spotrebiteľ v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Z uvedeného nie je vopred

možné posúdiť, kedy si dodávateľ uplatní právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti (túto vyhlásil dňa 23.12.2019), a preto táto pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi neurčito. Na tomto základe odvolací súd zhodnotil, že výzvu z 25.11.2019 nemožno považovať za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadaviek § 53 ods. 9 OZ. Vzhľadom na absenciu kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ odvolací súd uzavrel, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru, čo malo za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a s tým spojený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Tento argument považuje odvolací súd za dostatočný na to, aby pristúpil k zmene rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko absencia aktívnej vecnej legitímácie je pre zamietnutie žaloby dostatočná.

15. Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie dôvody žalovanej, a to konkrétne, že predmetná výzva v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ nebola žalovanej riadne doručená a taktiež o jej argumentáciu, že žalobca v konaní nepreukázal odbornú starostlivosť jeho právneho predchodcu pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver (t.j. pri posudzovaní bonity) v zmysle § 7 ods. 1, v spojení s ustanovením § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov túto už odvolací súd samostatne neposudzoval, nakoľko prvý odvolací dôvod, a to námietka aktívnej vecnej legitímácie bol dostatočný pre zamietnutie tejto žaloby, respektíve pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

16. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 2, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).